

Het Kompas kijkt binnen in ... een huis vol verzamelingen

Het Kompas SLIEDRECHT **nl**

„We zouden best in een groter huis willen wonen, in een kasteeltje of zo. Niet omdat we een groot gezin hebben, maar vanwege al onze verzamelingen.” Toch is een verhuizing niet erg waarschijnlijk. Wijnand van Ooijen (58) is geboren, getogen en gebleven in de

woning die op het terrein van zijn transportbedrijf staat en Janny (54) die afkomstig is uit Werkendam, woont er vanaf 1988. De hele benedenverdieping ademt grootmoeders tijd en ouder. Servies- en boekenkasten, dressoirs, theemeubeltjes en bijbelkastjes gevuld met heel veel serviesgoed, glazen en andere spullen. Overal zijn kannen, flesjes, blikken, borden, tegels, boekjes en oude foto's te bewonderen. Zelfs in de kerstboom hangen antieke ballen en andere nostalgische versieringen.

Door Margreet Strijker

Opvallend zijn de vele poppen die op en in oude stoeltjes zitten. Op tafel staat een draadglas mandje dat gevuld is met kleine zwarte popjes. Janny: „Ja, die vind ik zo leuk, net als jongenspoppen. Maar ik verzamel eigenlijk geen helemaal geen poppen al heb ik er tig. Je begint met je eigen popje dat van je van zolder haalt en dan koop je weer eens wat bij.” Hetzelfde zegt ze over de eierdopjes, de zondagsschoolboekjes en het beschilderde glaswerk. Zo spaart Wijnand geen pijpen, olielampen of tegeltjes.

En olifanten verzamelen ze ook niet. „Nou ja, vroeger wel, maar toen er steeds meer antiek in huis kwam zijn ze naar de zolder verhuisd, op de antieke olifanten theepotten na dan. En de tegels en bordjes waar ze op staan.” Aan het plafond bungelt nog een marionet met een slurf. Ook hangen er allerlei kannen aan de zolderbalken. Wat beiden wel sparen zijn ansichtkaarten van hun geboortedorp. Wijnand: „Het begon met het plakboek met Werkendamse kaarten van mijn schoonmoeder. Als Janny dan tussen stapeltjes stond te zoeken of er nog iets van haar gading bij was, haalde ik die van Sliedrecht er tussenuit.” Verder wordt er Fries Draadglas en Lange Lijs serviesgoed verzameld. En kruiken, kannen, parfumflesjes en beschilderd glaswerk.

Janny vond oude spulletjes van haar oma altijd al leuk en zij had Lange Lijs serviesgoed, dat genoemd is naar de lange vrouwen die erop afgebeeld staan. „En dan ben je op een marktje en dan zie je er wat van en dan koop je het.” Zo ging het ook met het zwarte

Boerenhoeve trouwservies van Janny's moeder dat op, in en onder een theekastje uitgestald staat. In de keuken is een dienblad te vinden met wat Beatrix blauwe kannen en schalen uit Wijnand zijn familie en ook zijn er nog resten van het Obernai servies met kleurige ouderwetse tafereeltjes erop. „Dat is uit mijn vorige leven ha, ha. Ik heb het al meer dan dertig jaar. Het stond een

keer in de Libelle of Margriet en ik vond het zo leuk. Maar ja, we vinden zoveel leuk, wat dat betreft hebben wij weinig remmen.” Waarop Wijnand haar

lachend in de rede valt met „Jij hebt helemaal geen rem.”

De verzamelwoede in huize van Ooijen is duidelijk een gezamenlijke afwijking. Al ver voordat Janny bij hem introk spaarde Wijnand postzegels en munten en was hij regelmatig te vinden op

de verzamelaarsbeurs in de Bonkelaar. De Westerwald drinkkannen en Baardmankruiken zijn ook een passie van hem. „We zoeken altijd naar gave exemplaren en sommige zijn best veel waard. Kijk dit kleine kannetje vonden we op een marktje voor 50 cent en bleek later 80 euro waard te zijn. Ook vonden we er ooit een voor een kwartje in de kringloopwinkel.” In de

vensterbanken staat veel van het beschilderde glas. Eén setje kochten ze in Martha's rommelschuurtje in Hardinxveld voor vijf euro en een ander stelletje stond voor twee euro in de kringloopwinkel. Maar ook echte antiekbeurzen en -veilingen

worden regelmatig bezocht, waar onder meer gespeurd wordt naar objecten van Fries Draadglas. Dit geribbelde glas is overal in huis te vinden. Het hangt in rekjes voor de ramen en aan de wand. Zelfs onder een kast kun je zomaar een dienblaadje met zwavelstokjeshouders in verschillende kleuren Fries draadglas tegenkomen. Op een kastje in de gang maakten kort geleden chocoladelettervormen en sinterklaasversjes plaats voor een kerstverzamelingsetje met onder meer nostalgische boekjes. „En na de feestdagen zet ik daar weer oude Werkendamse en Sliedrechtse souvenirs neer.” Op het schilderij dat ze ter gelegenheid van hun huwelijk in 1992 kregen en het anderhalf jaar jonge bankstel na „je wilt wel lekker kunnen zitten” is alles in

huis oud. „Toch zijn we begonnen met nieuwe grenen meubels. Een van onze chauffeurs zat hier een keer aan de koffie en toen kwam te praat dat we oude meubels ook heel leuk vonden. 's Avonds belde hij dat hij een oude servieskast

voor ons wist en daarmee is het begonnen. Maar ook het oude bureau dat de vader van Wijnand al gebruikte is er gelukkig nog, want soms krijg je dingen per ongeluk omdat ze uit de familie komen. En wij bewaren nogal veel, want weggoaien kan altijd nog zeggen we dan.”

Op de vraag of het niet vreselijk veel werk is om alles schoon te houden, antwoordt Janny lachend. „Ik stond een keer in de gang tegen de eierdopjes

aan te blazen toen Wijnand thuis kwam. Hij vroeg wat doe je nou? Ik ben aan het werk, zei ik. Ach, er waait hier heus weleens een stofwolkje, maar eigenlijk valt het wel mee. Je doet het gewoon in gedeeltes. En al zijn sommige dingen best kwetsbaar er sneuvelt weinig.”

Wat wel sneuvelde was het miniatuur poppenbadje van oma. Als kind wilde Janny dat al zo graag hebben. Toen de thuiszorghulp het jaren later kapot had laten vallen, kreeg ze de scherven alsnog met de verzuchting „Had ik het nou maar eerder gegeven.” Het staat gerestaureerd te pronken op een zilveren dienblaadje tussen de tientallen

andere porseleinen miniatuur badjes, sleetjes en klokjes die ze ooit tegenkwamen op marktjes en beurzen.

Boven worden alleen de overtollige en dubbele spullen bewaard, maar verder staat alles beneden in het kantoortje, de huiskamer, keuken, gang en zelfs de wc. „Als we iets kopen willen we het wel graag om ons heen hebben. We leven gewoon met onze spullen. Een verjaardag vieren met dertig man over de vloer gaat hier niet, maar als iemand eens een kijkje wil komen nemen mag dat gerust.”